

Đỗ Thị Minh Giang
&
Cha Mẹ

Mực Tím Trường Làng

Mẹ pha màu mực bằng lãng tím
Nắn nét cong tròn nét chữ o
Ngồi viết lá tre tuổi ấu thơ
Dấu tay lem luốc mờ trang giấy

Trắng tinh chiếc áo mực loang vết
Bị khẻ vào tay không dám than
Vốn biết Mẹ thương nên dạy dỗ
Mong con khôn lớn người hiền ngoan

Mai sau con thích làm cô giáo
Dạy trẻ ngậy thơ đời thắm tươi
Qua chiếc cầu tre chân vắt vẻo
Đường quê ròn rã tiếng vui cười

Ước mơ vẫn mãi là mơ ước
Chữ nghĩa nằm im sau cổng trường
Khi về xa lạ làn mi ướt
Áo trắng ngày xưa lạc phố phường.

Đỗ Thị Minh Giang

Tuổi Mùa Thu

*Gió mùa thu Mẹ ru con ngủ
Năm canh dài thức đủ năm canh.
(Ca Dao)*

*Mẹ già quê cũ tuổi mùa thu
Trần gian mòn mỏi tóc sương mù
Lưu lạc phương xa thân viễn xứ
Thuở nào con ước mộng phù du.*

*Võng đưa kẽo kẹt buổi chiều thu
Mẹ hát ca dao vọng tiếng ru
Âu yếm nhìn con say giấc ngủ
Nụ cười thánh thiện nét vô tư.*

*Lòng Mẹ như sông sâu biển rộng
Cả đời vất vả nuôi đàn con
Khôn lớn con vào miền gió lộng
Sầu lo lòng Mẹ héo phai mòn.*

*Còn lại chặng đời trong bóng xế
Mẹ già quạnh quẽ buổi hoàng hôn
Vẫn còn khâu kết từng đường chỉ
Kết nối thành mền gỏi đắp con.*

Đỗ Thị Minh Giang

Nghiêng Bóng Chiều

Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp mật như đường mía lau.
(Ca Dao)

Mẹ nơi cổ lý đêm đông,
Chăn bông có đủ ấm lòng quanh hiu.
Đằm chiêu dôi bóng con yêu,
Viễn phương lưu lạc chắc nhiều sầu vương.
Sớm chiều hoài vọng cố hương,
Tâm hồn nặng trĩu niềm thương Mẹ hiền.
Oằn vai gánh nổi truân chuyên,
Nuôi con khôn lớn triền miên ưu sầu.

Dòng đời lắm nỗi bể dâu,
Tóc pha sương khói còn đâu mộng đời.
Môi khô chưa héo nụ cười,
Tảo tần gương Mẹ sáng ngời trăm năm.
Phương xa đêm vắng lặng thẳm,
Vần thơ gửi Mẹ trầm ngâm nụ buồn.
Công Cha nghĩa Mẹ tràn tuôn,
Dạt dào con suối trên nguồn tâm tư.

Đỗ Thị Minh Giang

Điệu Ru Trưa Hè

*Vì dầu cầu ván đóng đinh
Cầu tre lắt lẻo, rập rình
khó đi.*

*Khó đi Mẹ dắt con đi
Con đi trường học, Mẹ đi
trường đời.*

(Ca Dao)

*Bà ru cháu điệu ngọt ngào
Ca dao ngày trước dạt dào trong mưa
Trưa hè kéo kẹt võng đưa
Khu vườn tĩnh lặng nắng vừa lên cao
Không gian nhẹ tỏa hương cau
Bưởi cam hương thoảng xông xao bướm vàng
Tôi yêu khung cảnh ngôi làng
Bốn mùa tươi mát dịu dàng hồn quê
Đòng đòng ngọn lúa bờ đê
Ngoài hiên ve hát hoa lê đượm buồn
Dừa nghiêng soi bóng chiều buông
Hậu Giang sóng nước xuôi nguồn tuổi thơ
Con đi trường học i tờ
Trưa hè mẹ đứng đợi chờ trồng tan.*

Đỗ Thị Minh Giang